

Arrest

nr. 229 796 van 4 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 19 april 2012 ongegrond verklaard.

1.2. Op 10 februari 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20 maart 2017.

1.3. Op 20 maart 2017 werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

De heer die verklaart te heten:

[...]

date de naissance/geboortedatum : 18.08.1977

lieu de naissance/ geboorteplaats : T.

nationalité/nationaliteit : Tunesië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 0 dag na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESUSSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene is in het bezit van een passpoort. Hij kwam in de persoon van België als bevoegd om het grondgebied van het koninkrijk voor een verblijf van niet meer dan 3 maanden in te voeren: Hij is in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart geldig van 06.07.2006 tot 06.07.2011. Hij vestigde een geldig aankomstverklaring van 15.05.2008 tot 13.08.2008. Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter op 15.04.2010 waarna hij in het bezit zijn van een geldig inschrijvingsbewijs van 20.12.2010 tot 20.06.2012 werd gezet. Die termijnen verstreken. De betrokkene is niet langer toegestaan om te blijven.

[...]

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dag verminderd omdat:

[...]

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van 20.12.2009 die gekwalificeerde onontvankelijk op 27.10.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aangemeld op 05.11.2014, die hij niet voldeed.

['...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Betrokkene is in het bezit van een passpoort. Hij kwam in de persoon van België als bevoegd om het grondgebied van het koninkrijk voor een verblijf van niet meer dan 3 maanden in te voeren. Hij is in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart geldig van 06.07.2006 tot 06.07.2011. Hij vestigde een geldig aankomstverklaring van 15.05.2008 tot 13.08.2006. Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op

*grond van artikel 9ter op 15.04.2010 waarna hij in het bezit zijn van een geldig inschrijvingsbewijs van 20.12.2010 tot 20.06.2012 werd gezet. Die termijnen verstreken. De betrokkene is niet langer toegestaan om te blijven. Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van 20.12.2009 die gekwalificeerde onontvankelijk op 27.10.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aangemeld op 05.11.2014, die hij niet voldeed.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt

"Schending van:

- * artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- * de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 me betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- * de materiële en de formele motiveringsplicht;*
- * het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen;*
- * schending van artikel 3 en 8 EVRM.*

De verwerende partij heeft in haar kwestieuze beslissing van 20.03.2017 nagelaten om te antwoorden op alle argumenten aangehaald in het verzoekschrift 9bis en 9ter Vw..

Meer nog. verweerster rept met geen woord over de ingediende aanvraag machtiging tot verblijf van 10.02.2016 ex artikel 9bis Vw..

Wanneer in een aanvraag machtiging tot verblijf grondrechten worden ingeroepen (zoals in casu artikel 8 EVRM werd ingeroepen), moet het bevel (kwestieus bevel van 20.03.2017) op dit vlak gemotiveerd worden.

In casu ontbreekt elke motivering mbt het door verzoeker ingeroepen artikel 8 EVRM, zoals aangehaald in de aanvraag machtiging tot verblijf van 10.02.2016.

Er dient besloten te worden tot schending van de motiveringsverplichting voortkomende uit artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de materiële en de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft zelfs nagelaten om rekening te houden met de ingediende regularisatieaanvraag dd. 10.02.2016 en dus heeft verwerende partij geen rekening gehouden met alle gegevens en stukken van het dossier.

Op basis van deze gegevens en de redelijkheid en de proportionaliteit had verwerende partij moeten oordelen dat er in casu een gegronde aannemelijkheid bestond dat verzoeker zou blootgesteld worden aan een schending van artikel 8 van het EVRM in geval van een terugdrijving.

Verweerster heeft zelfs nagelaten hierop te antwoorden, de motiveringsplicht werd duidelijk geschonden.

schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt : "Hij vestigde een geldig aankomstverklaring van 15.05.2008 tot 13.08.2008. Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter op 15.04.2010 waarna hij in het bezit zijn van een geldig inschrijvingsbewijs van 20.12.2010 tot 20.06.2012 werd gezet Die termijnen verstreken. De betrokkene is niet langer toegestaan om te blijven. Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van 20.12.2009 die gekwalificeerde onontvankelijk op 27.10.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aangemeld op 05.11.2014 die hij niet voldeed"

Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten.

- 1. Verzoeker diende hoger beroep in tegen de onontvankelijkheidsbeoordeling van de 9bis aanvraag van 20.12.2009. Dit beroep is nog hangende voor Uw Raad,*
- 2. Verzoeker diende hoger beroep in tegen de ongegrondverklaring van de 9ter aanvraag van 15.04.2010. Dit beroep is nog hangende voor Uw Raad.*

Zolang er geen beslissing hieromtrent ten gronde is genomen is de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het volstaat niet te verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, Het bestuur heeft hier een discretionaire bevoegdheid. (RvS 2 april 2009 nr. 192.198).

Er kan bovendien niet zomaar van uitgegaan worden dat het BGV van 20.03.2017 zonder meer uitvoerbaar zal zijn. Hierover is nog niet ten gronde beslist.

Dat haar motivering: " Hij vestigde een geldig aankomstverklaring van 15.05.2008 tot 13.08.2008. Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter op 15.04.2010 waarna hij in het bezit zijn van een geldig inschrijvingsbewijs van 20.12.2010 tot 20.06.2012 werd gezet. Die termijnen verstreken. De betrokkene is niet langer toegestaan om te blijven. Hij introduceerde een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van 20.12.2009 die gekwalificeerde onontvankelijk op 27.10.2014, Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aangemeld op 05.11.2014 die hij niet voldeed" niet strookt met de werkelijkheid.

Dat verzoeker een aanvraag machtiging tot verblijf dd. 20.12.2009 heeft ingediend, die onontvankelijk werd verklaard en waartegen beroep hangende is.

Dat verzoeker een aanvraag machtiging tot verblijf heeft ingediend dd. 15.04.2010, die ongegrond werd verklaard en waartegen beroep hangende is.

Verweerster mocht geen bevel afgeven zolang over de aanvraag machtiging tot verblijf - die eerder werden ingediend - geen beslissing werd genomen.

De motivering van verweerster is niet afdoende en zij is niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het volstaat niet te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 2°.

Als gevolg van de motiveringswet van 29 juli 1991 moet verweerster ook de feitelijke gegevens vermelden op grond waarvan zij meent één van de weigeringsgronden te kunnen invoeren.

Verweerster heeft een dubbele motiveringsplicht: ze dient te motiveren waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te krijgen én moet er gepreciseerd worden waarom een BGV wordt afgeleverd.

Zie naar analogie RvV 101637 en 101636.

Bovendien werden in deze aanvragen de schending van grondrechten opgeworpen (met name van de artikelen 3 en 8 EVRM).

Iedere feitelijke motivering hieromtrent ontbreekt in casu.

Kwestieuze beslissing dient om deze redenen vernietigd te worden.

Schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 74/13 Vw.

Artikel 74/13 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat verweerster bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de derdelandsonderdaan.

Hieruit volgt dat het bevel afdoende dient gemotiveerd te zijn met betrekking tot het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Elke motivering in casu ontbreekt.

De motivering is gebrekkig, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.

Schending artikel 3 en 8 EVRM

Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet verweerster rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verweerster heeft nagelaten een belangenafweging te doen, haar beslissing is in strijd met artikel 3 en 8 EVRM en is niet proportioneel aan het beoogde doel.

Er wordt door verwerende partij niet aangetoond dat een verwijdering van verzoeker noodzakelijk en in het belang voor de openbare orde is, zodat de schending van artikel 3 en 8 EVRM vaststaat.

Er kan in alle redelijkheid worden gesteld dat een gedwongen uitwijzing, die louter administratief van aard is, ingrijpende en nefaste gevolgen heeft.

Gezinsleden worden immers van elkaar gescheiden en dit tast het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven aan.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999

...de echtgenote komt België binnen zonder visum.

Een bevel tot verlaten van het grondgebied is afgeleverd. De bedoeling van de tegenpartij (Belgische Staat) ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet om haar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied op te leggen met het oog op een regularisatie van haar situatie. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar te verplichten om terug te keren naar Marokko voor een onbepaalde tijd vormt een inmenging in haar privé-leven die niet verenigbaar is met art 8.2 EVRM.

De uitvoering van het bevel tot verlaten van het grondgebied zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied haar ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Zolang over deze situatie niet ten gronde is beslist houdt een verwijderingsmaatregel een ernstige schending in van het recht op een gezinsleven en vormt deze beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. In de mate verzoeker aanvoert dat een aanvraag werd ingediend op grond van artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het indienen van dergelijke

aanvragen op zich niet verbiedt dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 10 februari 2016, onontvankelijk werd verklaard door de verwerende partij op 20 maart 2017.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op 15 april 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, werd deze aanvraag ongegrond verklaard op 19 april 2012. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd op 15 oktober 2018 met het arrest nr. 210 914. Ten gevolge van dit arrest viel de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet terug open. De Raad gaat ervan uit dat verzoeker terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft in dat geval overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve in principe niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel merkt de Raad op dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij zich kon steunen op de beslissing van 19 april 2012. Deze was immers nog niet vernietigd. Artikel 1/3 van de vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, bepaalt thans dat de indiening van een verblijfsaanvraag het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast. Indien de betrokkene in afwachting van een beslissing op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terughouding opgeschort. Deze bepaling heeft tot gevolg dat na het vernietigingsarrest van 15 oktober 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw open viel, aan verzoeker opnieuw een attest van immatriculatie moest worden afgegeven. De uitvoerbaarheid van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd hier echter enkel door opgeschort, maar heeft niet tot gevolg dat het bestreden bevel uit het rechtsverkeer zou moeten verdwijnen. Uit de gegevens overgemaakt door de verwerende partij blijkt verder dat op 21 mei 2019 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond werd verklaard. Dientengevolge is het thans bestreden bevel opnieuw uitvoerbaar.

Waar verzoeker verder aanvoert dat het bestreden bevel geen motivering bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel voorschrijft dat *“rekening wordt gehouden”* met, onder meer, het gezinsleven. Verzoeker zet in zijn middel echter geen enkel concreet element uiteen met betrekking tot een gezinsleven, waarvan hij meent dat er rekening mee moest worden gehouden. Verzoeker beroept zich aldus enkel *in abstracto* op artikel 8 van het EVRM, zonder evenwel zijn grief daarbij te concretiseren.

Waar verzoeker aanvoert dat in zijn beide aanvragen overeenkomstig artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet de schending werd aangevoerd van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, vormen de beslissingen ten aanzien van deze aanvragen niet het voorwerp van het huidige beroep. Het komt verzoeker toe zijn grieven tegen deze beslissingen aan te voeren in een beroep bij de Raad. In de mate verzoeker aanvoert dat in het thans bestreden bevel eveneens diende te worden gemotiveerd met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM, laat verzoeker zelf geheel na aan te duiden met welke elementen alsnog moest rekening worden gehouden bij het nemen van het bestreden bevel. Verzoeker concretiseert zijn grieven geenszins en beperkt zich tot een verwijzing van deze verdragsbepalingen *in abstracto*.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT